

Dan na dan in nekaj radosti...

Pol sedmih. Dvignem se iz toplega zavetja postelje. Franc je že odpeketal na delo. Na pol dremava stopim v dnevni prostor. Groza... Vse je razvlečeno, pepelnik poln zoprnih ogorkov, slab zadah, drobtine slanih paličic, križem kračem odvržena oblačila, na pol popita čaša coca-cola. Vsak dan znova jih prosim, naj ne jedo in pijejo pred televizorjem... Prebuditi moram fanta, v šolo morata. Odločno potrkam na vrata otroške sobe:

»Alo! Cas je, vstanita!«

Mlajši, Tonček, je hitrejši. Prvi pokuka v jedilni kot in takoj zasitnari:

»Mami, zvezka za naravo nimam. Zakaj ga nisi kupila?« Brzdam živčke, skoraj so mi pobegnili z vajeti. Lepo potihem štejem do deset in mirno odgovorjam:

»Veš, Tonček, včeraj si se vse popoldne vozil s kolesom in še zdaleč nisi pomislil na zvezek. Kupi si ga danes, v šoli pa se nekako opraviči, ja?«

Enajstletniku navro solze jeze v oči, sovražno me pogleda, našobi ustnice kot oče in ostro useka:

»Ti si kriva, da veš. Kaj bo rekla tovarišica?! Cvek lahko dobim!«

Ponovno globoko v sebi potlačim brbotajočo jezo in mirno štejem do deset:

»Sam si kriv...« Vendar tole že govorim v prazno, zaklenil se je v kopalnico in sam zase godrnja. Oh, zdaj se je pojavil tudi veliki svetnik. Že navsezgodaj neizmerno važen stoji med podboji in kar med vrati laja:

»Kaj bo za zajtrk? Medu, masla, kave in marmelade imam čez glavo. Daj, ocvrni mi dve jajci. Pridem šele zvečer, na tehnični imamo popoldanski ples...«

—0—

Vidite, takole je do osme. Potem sem sama. Sedem, skuham kavico. Popijem. Stopim pred ogledalo. Opazujem gube na obrazu, vedno globlje so. Mislim na kup umazanega perila, goro likanja, razdejano stanovanje. Kosilo. Vsak dan posebej moram razmišljati, kaj bom skuhal, nakupila za moje moške. Utrujena sem, obraz v ogledalu se mi nenadoma zazdi tuj in nepoznan. Vzdihnem, se naličim, uredim pričesko, oblečem in odidem v trgovino. Vrsta. Presneto, ali ni nihče v službi? Vsi nakupujejo dopoldne. Ženska za blagajno je neskončno počasna. Nekateri kupci tudi nimajo nobene mere. Kruh, žemljice, 3 dkg salame, 2 dkg sira, slanina, francoske, dvoje tortic, krof, bonbončke, kislo smetano... Nekdo je ponovno pobesnel za oljem, cel karton ga potiska pred seboj. Od kod ljudem denar? Uh, končno...

Mesar. Zvit pogled, nihajoča tehtnica, račun. V mesariji sem vedno ob dobršen denar. Juha mora biti, Franc si jo želi. Fantom hrenovke, salamo. Mladina živi od sendvičev. Se majonezo, liptovski namaz...

Na trgu rože, jabolka, limone. Solata je predraga, ljubi moji. Kislo zelje in čimprej od tod, da ne potrošim premoženja.

—0—

Nekdo je izklopil dvigala. In to se redno dogaja dopoldne. Zavila bi mu vrat. Vlečem kakor mula v deveto. Srce imam že popolnoma v grlu, ko me v tretjem ustavi predsednik hišnega sveta. Nič obetavnega, vidim, mi ne bo natrosil. S skrajno marmornatim obrazom me takoj napade:

»Ej, ej, ej, gospa... Vaš mali je od vruga. Dajte, recite mu, naj vsaj v preddverju razjaha kolo. Menda bi se rad pripeljal naravnost v posteljo. Vse posvinja...«

Saj ina možak prav, a kaj, ko nimam več prave avtoritete. Sicer pa njegov pamž

ni prav nič boljši. Zajamem sapo, si v hipu premislim, preštejem do deset in se mrmrajoč ponovno vzpenjam...

—0—

Likam, kuham, sesam, zračim, perem, obešam perilo, postiljam... Premaknem škatlo z denarjem, notri rajši ne pogledam. Bankovci kar hlapijo in se razblinjajo. Bolijo me noge, v hrbtu me ščiplje in nenadoma me oblijejo solze. Glej, že dva meseca nisem bila pri frizerju, obleči nimam kaj poštenega, vedno sem zgarana, nihče se z menoj ne pogovarja. Vsakdo samo zahteva, daj to, daj ono, zakaj ni očiščeno, zlikano... Smrkam in glasno jadikujem, brišem si zaidele oči, pisk v kuhinji me opozori na juho...

—0—

»Oh, mami,« pravi priliznjeno najmlajši: »Tvoja juha je res najboljša...«

Hvaležno ga pogledam, tudi Franc zajema z velikim užitkom, odsotno kima in lista po časopisu: »Aha, aha, res je to, res...« Nenadoma v preblisku misli dvigne čedno glavo in besno vpraša:

»Kje je veliki?«

»Na plesu...«

»Na plesu?!«

Pojasnim mu, pospravim z mize in se posvetim pranju posode. Moj Franc je legel, da si odpočije živce in premisli dopoldanske dogodke. Utrujen je, vsak dan mora na delo. Tam v tovarni se grizejo in skoraj sekljajo za dohodek, naš ljubi kruhek. Težko mu je in prav nič mu ne zamerim, ko mi kdaj pa kdaj očita juho zine:

»Ej, ljubica moja, ti si srečna, ko si lepo doma...« Glavno, da se imamo resnično radi, ne?

Bogomir Šefic

Paprikaš s hrenovkami

Obarimo 4 pare hrenovk. Zrežemo jih na 4 cm. dolge kose. Pripravimo paradižnikovo omako. Dodamo 1 žličko Tomy gorčice, zrezane hrenovke, 1 lovorjev list, malo limoninega soka in kozarec črnega vina ter 1 kocko sladkorja. Premešamo in kuhamo še 2 minuti. Serviramo s kuhanim sladkim zeljem.

Juha s piščančevim drobovino

V posodo damo piščančev drobovino in zalijemo z vodo. Dodamo jušno zelenjavo, korenje, 1 glavico čebule, knor kocko in pustimo, da se kuha. Nato zakuhamo cmoke iz piščančevih jetrc.

Jetrca na čebuli

Jetrca zrežemo na tanke lističe, prelijemo z mlekom in pustimo nekaj časa stati. Na vročem olju jetrca opečemo. Čebulo drobno zrežemo in posolimo. Jetrca damo na krožnik, popramo, posujemo s čebulo in prelijemo s Tomy gorčico.

Zapečeni rezanci s skuto

Rezance kuhamo v vreli vodi. Pripravimo nadev iz 250 g pretlačene skute, 2 skodelic mleka, 2 rumenjakov, sneg dveh beljakov in 2 žlic raztopljenе masti. Rezance zmešamo z nadevom in pečemo v pečici.

Iz dnevnika malega Piškar-jca

Četetek

Naša mama, ki je družinski računovodja in likvidator, je danes izjavila, da bo odstopila s tega položaja, če bo šlo še tako naprej. Cene namreč tako neznosno divjajo (navzgor, opomba podpisanega), da se jih ne da dohajati, zaradi česar prihaja do neprijetnih ekscesov. Tako je šla zgoraj imenovana zadnjič v trgovino in kupila neke potrebščine, pa ji je zmanjkalo denarja. Nič uhdega je rekla, poprosila prodajalko, naj ji čuva vrečko ter skočila domov po manjkajoči drobiž. Nato je morala skočiti domov še enkrat, ker se je večini artiklov v vrečki med tem nekoliko korigirala cena (navzgor, opomba podpisanega) in je imela spet premalo valute. Takšno letanje je lahko škodljivo za zdravje in še bolj za denarnico, ki pa jo naš ata zadnje čase nekam skromno polni. Kajti v podjetju imajo stabilizacijo ter se zavestno odrekajo višjim osebnim dohodkom. Mama mu je že rekla, naj se potem on še zavestno obriše pod nosom za govejo župco in zrezke, ki jih ima tako rad, nakar je omenjeni izjavil, da razdiralno razmišlja.

Nedavno tega je ZIS korigiral prometne davke (navzgor, opomba podpisanega). Podražil se je zato bencin (to le neznatno vpliva na rast življenjskih stroškov, so povedali v ZIS), podražile so se cigarete in pijača (kar le neznatno vpliva na rast življenjskih stroškov, je rekel ZIS), podražil se je mestni prevoz (kar samo zase le neznatno vpliva na zvišanje življenjskih stroškov, so povedali na ZIS), podražil se je še cel kup reči (kar, kot vemo, le neznatno vpliva na zvišanje življenjskih stroškov).

Naš družinski proračun je pa vseeno padel v zelo znaten deficit, česar pa naša mama seveda ne govori naokoli, da ne bi vrgla ZIS v čudno luč.

Petek

(ampak teden dni kasneje)

Danes sem prebral v časopisu razglas, ki ga je sporočil ZIS. Rekel je namreč, da cene prehitro rastejo in človek si misli, da mora biti res hudo, če je tudi ZIS že to opazil. Potem je imenovan med drugim pozval vse, ki dvigujejo cene, naj tega ne počno več, ker je to grdo. Mislim, da je to zelo pohvalno. Vsaj kar se nas tiče, smo bili zelo navdušeni nad tem pozivom zisa in je mama še isti dan hudo ozmerjala črpalkarja na bencinski postaji. Mislim pa, da bo to le neznatno vplivalo na nadaljnjo rast življenjskih stroškov...

Ljubečko